

Happy Tu B'Shevat!
ג'ו בשבט אתו!

Daf 80: GOATS IN ERETZ YISRAEL

The Talmud tells a story: There was a pious, righteous man, who resided in *Eretz Yisrael*. One day, he did not feel well and was suffering badly. The pious man turned to doctors, who examined him. The physicians said that the medicine he needed was to drink goat milk every morning. They brought a goat to his home and tied the animal to the leg of his bedpost, so that the animal would not get out and cause damage. Thanks to this goat, the righteous man was able to get the milk he needed.

Days later, his friends came to visit, but when they entered the sick man's home and saw the goat, they immediately went right back outside. They were troubled by what they saw because the sages had issued a ban on maintaining goats in settled areas of *Eretz Yisrael*. The friends could not understand how their righteous colleague allowed himself to keep a goat inside his house. Though he was sick, he was not deathly ill.

Why had Chazal prohibited raising goats in Eretz Yisrael? Because goats habitually graze on vegetation belonging to others, thereby stealing crops and interfering in the settling of Eretz Yisrael.

דף פ"ז: עזים בארץ ישראל

ספור המופיע בתלמוד: מעשה בחסיד שהתגורר בארץ ישראל ובאחד הימים הוא לא הרגיש טוב. פנה החסיד לרופאים והם בדקו ואמרו כי התרופה שלו היא לשותות חלב של עזים כל בקר. הביאו עז לביתו, קשרו אותה בחבל לרגל של המטה שלו, כדי שלא תצא ותזיק, והיה החסיד שותה מלמנה.

פעם אחת באו חביריו לבקרו, אך כשהם נכנסו לביתו וראו את העז הם יצאו החוצה מפני שחז"ל באותה התקופה אסרו לגדל עזים בארץ ישראל, והם לא הבינו איך הוא מחזיק עז בביתו, הרי הוא אינו חולה מסכן.

מדוע חז"ל אסרו לגדל עזים בארץ ישראל בתקופה ההיא? כי הן מכילות יבול מן השדות ומפריעות לישוב את ארץ ישראל.

Daf 81: THE TEN CONDITIONS STIPULATED BY YEHOShUA BIN NUN

When Yehoshua Bin Nun brought *B'nei Yisrael* into *Eretz Yisrael*, he apportioned the land among the *shevatim* (tribes). Each *shevet* (tribe) received its own share of the land. While Yehoshua parceled out the land, he warned the *shevatim* that the land would remain theirs only if they abided by the ten conditions he set before them.

One of the conditions was: If a person owned a forest, he must not drive away any flocks of goats or sheep that come to graze and eat the grass that grows between the trees, because the forest owner only needed the trees, and they would remain unharmed by the eating of the grass.

The Talmud also states that King Solomon established a rule requiring an individual who owned a field that served as a passage between two locations to allow others to cross through his field, as long as passing across the field would not ruin the seeds the owner planted.

דף פ"א: עשרת התנאים יהושע בן נון

באשר יהושע בן נון הכניס את בני ישראל לארץ ישראל, הוא חלק את הארץ לשבטים, כל שבט קבל בחלק משלו. בשעה שהוא חלק להם את הארץ, אמר להם יהושע שהארץ תהיה שלהם רק אם הם ינהגו לפי עשרה תנאים שהוא הציג בפניהם.

אחד התנאים הוא: אדם שיש לו יער לא יגרש ממנו עדרים של צאן וכבשים שבאים לאכל מן העשב הגדל בין העצים, כי הוא אינו צריך אלא את העצים והם אינם נזדקקים.

התלמוד מספר שגם שלמה המלך תקן תקנה, שאדם שיש לו שדה והוא משמש במעבר בין שני מקומות, חייב לאפשר לאנשים אחרים לעבר בשדה בתקופות שבהן המעבר בשדה אינו מקלקל את הזרעים.

Daf 82: WHO ENACTED THE PUBLIC TORAH READING?

דף פ"ב: מי תקן את קריאת התורה?

Moshe Rabbeinu noticed that due to *B'nei Yisrael's* wandering in the desert for three consecutive days without learning Torah, the holy book had lost its preciousness to them. So, **Moshe decreed that *B'nei Yisrael* should read the Torah every Monday, Thursday, and Shabbat mornings** – so that no Jew would go longer than three days without learning Torah. According to Moshe's decree, on **Mondays and Thursdays one person was required to have an *aliyah* to the Torah**. Later on, Ezra the Scribe ruled that three people should be called up for *aliyot* to the Torah on those Torah-reading days.

WEEKLY TORAH READING DAYS

SUNDAY [א']	
MONDAY [ב']	 TORAH
TUESDAY [ג']	
WEDNESDAY [ד']	
THURSDAY [ה']	 TORAH
FRIDAY [ו']	
SHABBAT [שבת]	 TORAH

It was Ezra the Scribe who instituted the reading of the Torah on Shabbat afternoon during the *Mincha service*. He did so out of concern for people who, due to their hard work, were unable to come to the synagogue during the week. This second Torah reading on Shabbat afforded such people one more opportunity to hear the Torah each week.

לאחר שמשך רצה שבאשר בני ישראל הלכו במדבר שלשה ימים ולא למדו תורה היא כבר לא היתה מתוקה בעיניהם, עמד ותקן שיקראו בתורה בכל יום שני ובכל יום חמישי ובכל שבת וכך לא יהיה יהודי שיעברו עליו שלשה ימים בלי ללמד תורה. בתקנתו של משה רבנו, היה אדם אחד עולה לתורה בימים שני וחמישי. לימים תקן עזרא הסופר שיקראו לתורה לשלשה אנשים בימים שני וחמישי.

עזרא הסופר הוא גם זה שתקן לקרא בתורה בתפלת מנחה של שבת. הוא תקן זאת מתוך דאגה לאנשים שמפני עבודתם הקשה אינם יכולים לבוא לבית הכנסת באמצע השבוע, ולכן הוא תקן שיקראו במנחה בשבת כדי שישמעו לפחות עוד פעם אחת קריאת התורה.

Daf 83: FIVE ELEMENTS OF DAMAGE

דף פ"ג: דיני חובל ומזיק

The eighth chapter of *Masechet Bava Kamma*, known as *Perek Ha-Chovel* begins on this *daf*. *Perek Ha-Chovel* includes a discussion regarding payments for injuries one person might cause another. In this *perek*, we learn **there is a basic difference between payments made by one who injures another person and payments made by one who injures an animal or object that belongs to another**.

בדף זה מתחיל הפרק השמיני של מסכת בבא קמא, פרק "החובל". פרק זה עוסק בתבלות שאדם עושה בחברו. במהלך הפרק לומדים כי קיים הבדל יסודי בין התשלומים שמשלם אדם החובל באדם אחר, לבין תשלומים שמשלם אדם החובל בבעל חיים או בחפץ של אדם אחר.

The major difference is **that one who injures another person must pay for "five elements [of damage]," while one who damages an animal or object is obligated to pay only the value of the damage, meaning the depreciation in the damaged item's assessed value**.

ההבדל הגדול הוא בכך שהמזיק אדם מתחייב ב"חמשה דברים" והמזיק בעל חיים או חפץ חייב רק בתשלום ערך הנזק.

The "five elements [of damage]" are:

- 1. Nezek (depreciation)** – the value of the damage caused;
- 2. Tza'ar (pain)** – the value of the pain caused to the injured person as a result of the injury;
- 3. Ree'pui (healing)** – the medical expenses for care of the injured person;
- 4. Shevet (unemployment)** – the amount the injured person loses because he can't work;
- 5. Boshet (embarrassment, shaming)** – the value of the embarrassment caused to the injured person.

חמשת הדברים הם:

- נזק – לשלם את מחיר הנזק שנגרם.
- צער – לשלם על הצער שנגרם לו בגלל שהוא חבל בו.
- רפוי – לשלם את דמי הרפואה כדי לטפל בנחבל.
- שבת – לשלם את הסכום שהנחבל מפסיד מקד שאינו יכול לעבוד.
- בשת – לשלם עבור הבושה שנגרמה לנחבל.

Daf 84: "AUTHORIZED JUDGES"

דף פ"ד: דִּינִים מְסַמְכִים

Once a *shor* (ox) gored a man and injured him. The injured man went to the *Beit Din* to sue the owner of the *shor* under Torah law and asked the *Beit Din* to determine how much the *shor* owner would be required to pay. To his great surprise, the *dayanim* told him that they were not able to decide the *halakhah* on this matter, **because a *Beit Din* is fit to judge such a case only if it is made up of *dayanim* "musmachim"**.

Dayanim musmachim are *dayanim* who were authorized to be *dayanim* by *dayanim* who were themselves authorized to be *dayanim*, and so on, going back in time to Moshe Rabbeinu. Only a *dayan* who received *semichah* (ordination, authorization) from one who himself received *semichah* going back to Moshe Rabbeinu was authorized to judge. Today we have no *dayanim musmachim*, but in a previous generation permission was granted for non-ordained judges to adjudicate **common cases**. However, a *shor* that gores a person is not considered a common case.

מעשה בשור שנגח אדם והזיק אותו. האדם שנזק פנה לבית דין כדי לתבוע לדין תורה את בעל השור, ובקש שבית הדין יקבע כמה כסף חייב בעל השור לשלם על הנזק. להפתעתו הרבה אמרו לו הדיינים שהם אינם יכולים לפסק הלכה בדין תורה, **מפני שבית דין אינו יכול לדון אלא אם כן יושבים בו דיינים "מסמכים"**.

דיינים מסמכים הם דיינים שהסמכו להיות דיינים על ידי דיינים שהסמכו להיות דיינים, כך עד משה רבנו. רק דין שקבל סמיכה ממי שקבל סמיכה עד משה רבנו יכול לדון. אמנם בימינו אין דיינים מסמכים, אך בדורות הקודמים קבלנו רשות שאפלו דיינים שאינם מסמכים ידונו מקרים מצויים, ושור שנגח אדם אינו מקרה מצוי.

Daf 85: PAYMENT FOR PAIN

דף פ"ה: תשלום עבור צער

A person who caused injury to another must pay him "five elements [of damage]," one of which is *tza'ar* (pain). If, God forbid, a person cuts off another person's hand, he must pay the victim for the *tza'ar* inflicted. In determining the amount of compensation, the *tza'ar* must be measured. But how can an intangible thing like pain be accurately measured?

On this *daf* the Talmud explains **that we use various ways to check the extent of the *tza'ar* experienced by the person whose hand was severed. It depends on how the tragedy happened and on other details (e.g., the victim's age, profession, etc.) After all of the relevant variables are assessed, we estimate the amount that the offender must pay to make restitution for the *tza'ar*.**

אדם שגרם נזק לאדם אחר חייב לשלם לו "חמשה דברים", ביניהם: צער. אם חלילה וחס אדם קטע את ידו של חברו, עליו לשלם לו גם על הצער שנגרם לו. כדי לדעת כמה כסף עליו לשלם על הצער, צריך "למדד" את הצער. ובנו, איך "מודדים" צער?

התלמוד בדרך זה מסביר שבודקים באופנים שונים מה גדל הצער שיש לבן אדם שנקטעה ידו ותלוי גם איך זה קרה ועוד פרטים, ועל פי זה מעריכים את התשלום שיש לשלם לו עבור הצער.

Daf 86: LAW REGARDING PAYMENT FOR EMBARRASSMENT

דף פ"ו: דין המביש את חברו

A person walked down the street carrying a beam and **accidentally** banged into an elderly person, breaking the old man's glasses and injuring his eye.

When the *dayanim* (judges) were asked to decide how much money the offender had to pay the injured person, they said that *nezek* (depreciation), *tza'ar* (pain), *ree'pui* (healing), and *shevet* (unemployment) must be paid, as we learned from *daf* 83. The family of the injured person asked — why is the guilty party not obligated to pay a penalty for *boshet* (embarrassment, shaming) as well? After all, our father was embarrassed by the injury.

The *dayanim* replied: **The payment for *boshet* is required only when a person embarrasses or shames another on purpose, but one who embarrasses another inadvertently is not required to pay *boshet*.**

אדם הלך ברחוב עם קורה ויללא פגעה באדם מבוגר, שנפצע בעינו וגם משקפיו נשברו.

באשר נדרשו הדיינים לפסק כמה כסף המזיק צריך לשלם לפצוע, הם אמרו כן: נזק, צער, רפוי ושבת יש לשלם בדיוק כפי שלמדנו בדף פ"ג. באשר בני משפחתו של הפצוע שאלו: מדוע אינכם מחיבים אותו גם בתשלום הרבינו התבייש בפגיעה,

הדיינים השיבו: בתשלום בשת מתחייב רק מי שבייש את חברו בכונה, אך מי שבייש את חברו שלא בכונה אינו מתחייב בתשלום בשת.

D'VAR TORAH: PARASHAT BESHALLACH

דבר תורה: פרשת בשלח

Two major questions remained unresolved for *B'nei Yisrael* regarding the entire process of the Exodus from Egypt. They did not understand why Moshe repeatedly asked Pharaoh to let them go for only three days, and they also failed to grasp why they were instructed to borrow gold and jewelry from the Egyptians instead of taking it permanently. *B'nei Yisrael* received the answers to these questions at the splitting of the Red Sea, when they saw the Egyptians drowning and the treasures being cast up from the sea towards them. Then *B'nei Yisrael* realized that Moshe had made Egypt think they were planning to return, which is why he asked to leave for only three days and to borrow the jewelry. This led Egypt to go out and pursue them, ultimately leading to the sea's splitting and the great escape that ensued. Now, after having seen the complete picture and receiving answers to all their questions, *B'nei Yisrael* reached a high level of spirituality. "And they believed in Hashem and in Moshe, His servant."

שתי שאלות גדולות נשארו לא פתורות מבחינתם של בני ישראל, בנוגע לכל המהלך של יציאת מצרים. הם לא הבינו מדוע משה רבנו בקש מפרעה בכל פעם לצאת לשלושה ימים בלבד, והם גם לא הבינו מדוע אמרו להם לקחת את הכסף והתכשיטים מהמצרים בהשאלה ולא לקיחה לעולם. את התשובות לשאלות אלו הם קבלו בקריעת ים סוף, כשראו את המצרים טובעים ואת האוצרות שנפלטו מהים לכוננם. בני ישראל הבינו כי משה גרם למצרים לחשב שהם אמורים לחזור, ולכן בקש לצאת לשלושה ימים בלבד ורק לשאל את התכשיטים. זה מה שהוביל את מצרים לצאת ולרדף אחריהם, וזה מה שהוביל בסוף לקריעתו של הים ולגס הגדול שהתרחש. עכשו, כשראו ישראל את התמונה המלאה, וקבלו תשובות לכל שאלותיהם, הם הגיעו למדרגה הגבוהה של "ויאמינו בה' ובמשה עבדו".